

maa indrømme, at hvis man virkelig hører til Forsvarsjagens Venner — og jeg vil ikke tvivle om, at det ærede Medlem gør det — kan man ikke tro, at man gavner den ved at benytte den til at fremstille de gjensidige Synder for hinanden.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds udtalte sig igaar i et længere Foredrag angaaende det Lovforslag, som foreligger. Der var i det ærede Medlems Udtalelser endel Afvisninger og endel Tvivl. Der var nogle Afvisninger, som ganske vist vare morsomme, f. Ex. Historien om, hvorledes man vilde købe Rosenkilde en Floite ved at sælge ham en Graaspurv for en Nattergal. Jeg opfatter dette som en Avis au lecteur, et „Pas paa“, at der ikke kjøbes Ser en Floite. Mere forunderlig for mig var hans Bemærkning om Parlamentarismen som et Spøgelse, thi jeg synes, det maa ligge nær at sige: Hvorfor ser det ærede Medlem da altid Spøgelser ved Dagen, hvorfor fremmaner han os altid Parlamentarismens Spøgelse i denne Sal? Jeg synes, at der er kjeldent gaet nogen Veilighed, hvor jeg har hørt den Værd at høre Ordene fra hans Læber, uden at han netop har gjort Alt, for at fremmane dette Spøgelse. De Tvivl, han fremsatte, syntes mig at komme enten lidt for tidlig eller lidt for silde. Naar det ærede Medlem tvivlede om, at det var rigtigt, at Landkadetakademiet er blevet nedlagt, og tvivlede om, at vi vare paa rigtig Vej nu, da vi uddannede væsentlig Rekruter og ikke gjorde os Umage for at uddanne Soldater, og naar han dertil knyttede en Bemærkning om, at det ved den militære Opdragelse mere kommer an paa Karakter end paa Kundskaber, saa er jeg ganske enig i dette Sidste, dog siger jeg, at jeg foretrækker Karakter paa Kundskaber, men jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem fremsætter disse Spørgsmaal nu, og jeg tilstaaer, at jeg vilde ønske, at han havde fremsat sine Tvivl langt tidligere, at han havde fremsat dem, dengang disse Foranstaltninger bleve gennemførte, dengang Landkadetakademiet blev nedlagt, dengang man fra Først af begyndte ikke at uddanne Soldater, men at uddanne Rekruter. Det ærede Medlem havde dengang en mægtig, en indflydelsesrig Stilling, saa at et „Stop“ fra hans Side vilde have havt Noget at betyde. Naar det ærede Medlem derimod fremsatte visse Tvivl vedrørende

Kjøbenhavns Befæstning, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg har det Indtryk, at disse Tvivl ere blevne lidt for tidlig fremsatte af ham. Naar vi hørte Bestaffenheden af disse Tvivl, saa kunde jeg ikke sige Andet end: Er dette det Hæle, der tvivles om? og jeg maatte da drage den Slutning for mig selv; Hvorfor har det ærede Medlem ikke ventet med at fremsætte de Tvivl, til Sagen kommer i Hærudvalget? Der faar Thinget jo Veilighed nok til gennem sine Repræsentanter at blive bekendt med alt det Materiale, der er. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om det ærede Medlem vilde søge sig optaget som ekstraordinært Medlem i Hærudvalget, jeg skal ialtfald stemme derfor, for at hans Tvivl i denne Henseende kunne blive løste; der vil han kunne faae alt Materialet dertil og faae Veilighed til at diskutere dette Spørgsmaal, og jeg tilstaaer, at jeg frygter saa ikke at se Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning appelleret „a papa malo informato ad papam melius informatum“. Ved Siden af disse Afvisninger og disse Tvivl var der noget Andet i det ærede Medlems Foredrag, som jeg særlig skal tillade mig at fremhæve, fordi jeg betragter dette som det Hovedsagelige. Der var i det ærede Medlems Foredrag en Varme, en gennemstrømmende Varme, en Varme, som man kunde vente, maatte meddele sig til Alle; der var en Alvor i Betragtningen, et Syn paa Sagen, som falder sammen med det, jeg har. Det er Anerkjendelsen af den store Betydning, som Forsvarsjagens forstandige Ordning vil have for Landets fremtidige Eksistens. For denne Varme, for denne Alvor tager jeg min Hat af for det ærede Medlem med Agtelse. Maa jeg tilføie tillige een Ting, og det er den, at disse Udtalelser og den Varme, som der var i disse hans Udtalelser, gjør mig meget forklarligt nu, som tidligere var mig uforklarligt. Da det ærede Medlem i sin Tid indbragte de 3 Lovforslag, han selv betegtede som de 3 udmærkede Lovforslag, indbragte han dem med den stolte Fane, den stolte Indskrift „Fri Jord i fri Mands frie Haand.“ Jeg forstod ikke den store Indskrift ved Siden af disse dog ikke meget store Lovforslag om, at et Par Tusinde Fæsteres Stilling skulde blive noget anderledes, og om hvorvidt enkelte Stiftelsefs Jord skulde behandles anderledes for Fremtiden. Men jeg forstaaer nu Betyd-